

РЕШЕНИЕ

№ 6600

гр. София, 07.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4644** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 20031686 от 21.04.2022г. по НАХД № 14400/2019г. на СРС, НО, 16-ти състав е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 18-4332-001776 от 23.03.2018 г., издадено от Началника отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора Х. П. Д. на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 174, ал. 1, т. 1 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ са наложени административни наказания, както следва: „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца и „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63в от ЗАНН решението е обжалвано от Х. П. Д. като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Иска се АССГ да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и потвърденото с него НП. В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът СДВР-ОПП не изпраща представител и не взема отношение по жалбата.

Прокурорът от СГП счита жалбата за неоснователна, решението като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е основателна, но по съображения различни от изложените в нея, които касационната инстанция установи при служебната проверка по чл.218, ал.2 от АПК.

В производството пред СРС е установено, че на 10.03.2018 г. около 22:00 часа в [населено място], по [улица], жалбоподателят Х. Д. управлявал мотоциклет с посочена марка, регистрационен номер, собственост на посочено дружество, с посока на движение от [улица]към [улица], и в района срещу бл. 245 участвал в ПТП, за което не бил виновен. На място пристигнали служители на ОПП – СДВР, които извършили проверка на Д. за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта с техническо средство „А. Дрегер 7410+“ № 0090 – проба № 3743. Установената с техническото средство концентрация на алкохол в кръвта била 1,16 промила. На касатора бил издаден талон за медицинско изследване № 0025647 от 10.03.2018 г., като същият бил уведомен, че трябва да се яви в УМБАЛ „Св. А.“ – [населено място] и в указаното време от 45 минути за вземане на кръвна проба. Д. отишъл в УМБАЛ „Св. А.“ – [населено място], дал кръв за изследване и видно от протокола за химическо изследване, в кръвта му било доказано наличие на алкохол 0,69 на хиляда. Съставен е АУАН № 552484 от 10.03.2018 г., въз основа на който е издадено оспореното НП.

При извършена служебна проверка за давностните срокове настоящият съдебен състав установи, че от извършване на нарушението е изтекла абсолютната давност от 4г. и 6 м. за търсене на административнонаказателна отговорност на касатора.

По силата на препращането в чл.11 ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, се прилагат разпоредбите на НК. В ЗАНН няма изрична уредба за съдебната фаза на административнонаказателното производство и в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК.

Давността представлява определен в закона период от време, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. За давността съдът е длъжен да следи служебно. С изтичането на давностния срок титулярът на правото губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. В наказателното, респ. в административнонаказателното правоотношение, правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. П. характер на тези правомощия изключва възможността за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на дееца. Както наказателната, така и административнонаказателната отговорност, е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

В зависимост от това кое право на държавата се погасява, са налице два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно

преследване, и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание.

С точка 2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че по отношение на погасителна давност в административното наказване се прилага института на абсолютна давност по чл. 81, ал. 3 във вр. с чл 80, ал. 1, т. 5 от Наказателния Кодекс (НК), която в случая е изтекла.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК е предвидила обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В посочената разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай абсолютната давност (съобразно разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване или довършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК. Така при начален момент 10.03.2018 г. (дата на извършване на нарушението), като към 3г. се прибави и една втора на срока по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК се получава период на абсолютната давност от 4г. и 6 месеца, който е изтекъл на 10.09.2022г., поради което е налице изтекла давност. Съгласно нормата на чл.24, ал.1, т.3 НПК образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Предвид погасената административнонаказателна отговорност, ангажирана с обжалваното постановление, решението на районния съд и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени, а административнонаказателното производство следва да се прекрати.

Воден от горното, на основание чл. 221, ал. 2, АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20031686 от 21.04.2022г. по НАХД № 14400/2019г. на СРС, НО, 16-ти състав, с което е потвърдено НП № 18-4332-001776 от 23.03.2018 г.и вместо нея ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ НП № 18-4332-001776 от 23.03.2018 г., издадено от Началника отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора Х. П. Д. на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 174, ал. 1, т. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания: „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от шест месеца и „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП

ПРЕКРАТЯВА административно-наказателното производство, образувано с АУАН № 552484 от 10.03.2018 г., съставен на Х. П. Д. от мл. автоконтролър при отдел „Пътна полиция“ към СДВР Л.Н.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2